

Naar den højtærede Minister yderligere paapegede, at denne Nedlæggelse er besluttet ved en Forhandling med Statens Planteavlsudvalg, vil jeg dog efter den Beretning fra Statens Planteavlsudvalg, jeg staaer med her, sige, at den Forhandling har vistnok været af en noget ejendommelig Art. Man skriver nemlig her, at man efter Regeringsskiftet stillede Krav til Statens Planteavlsudvalg om væsentlige Besparelser, og den krævede betydelige Nedsættelse af den samlede Bevilling maatte derfor i det væsentlige søges opnaaet ved Nedlæggelse af hele Stationer eller Afdelinger. Der er blevet stillet saa store Sparsommelighedskrav, at man ikke har kunnet honorere disse uden ved Nedlæggelse af hele Afdelinger eller Forsøgsstationer. Naar Kravet er saa stort, at man peger paa, at man skulde gaa saa vidt med Besparelser, at der ikke var andre Veje at gaa end at nedlægge disse Stationer, saa kan man ikke sige, at det er sket efter Forhandling, i hvert Fald ikke efter Forhandling paa lige Fod.

Og nu ønsker Ministeren at faa en Forhaandsstilling overfor de Forhandlinger, der skal føres, en Stilling, jeg gaar ud fra, Ministeren vil benytte til at kræve, at de fynske Landbrugsorganisationer skal paatage sig en væsentlig Del af disse Udgifter for at gennemføre disse Forsøg, som ikke er Forsøg af Interesse alene for Fyn, men som er af Interesse for hele det danske Landbrug. Det mener jeg ikke er berettiget, og derfor mener jeg, at disse Forhandlinger burde være gaaet forud. Havde Ministeren saa ikke opnaaet det, han anser for forsvarligt, og anser Rigsdagen det ikke for forsvarligt at gaa med til det Forhandlingsgrundlag, som var opnaaet, kunde man gaa til vidtgaaende Nedskæringer og til Nedlæggelse af Forsøgsstationer.

Sundbo: Den højtærede Minister sagde, at det havde været rimeligere, om man havde gjort Indsigelse fra Thyborøn. Jeg tror, den højtærede Minister kan være rolig; Indsigelsen kommer nok, Ministeren kan faa Besværligheder nok 'deroppefra. Men jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at naar man i sin Tid var ked af at faa „Dana“ til Esbjerg, var det, fordi man kun skulde have den en lille Tid af Aaret og ikke kunde beholde den hele Aaret. Nu har det vist sig, at Skibet, og Kaptajnen ogsaa, nyder saa stor Tillid, at man er tilfreds, naar man blot kan beholde dem i den farligste Tid af Aaret. Og her synes jeg rigtignok, den højtærede Minister burde imødekomme Fiskerne i Esbjerg, som dog sikkert, med al Respekt

for Fiskeridirektøren, er dem, der har bedst Indsigt i, hvordan Redningsarbejdet skal foregaa under en farlig Storm. Som jeg sagde før, hvis den højtærede Minister blot havde hørt, hvad en af de Fiskere, der har været med ude paa Redningsarbejde, har forklaret i Finansudvalget, tror jeg, Ministeren var blevet omvendt. Det var ret gribende, hvad denne Fisker fortalte; han var en Mand, der kender Tingene og ved, hvorledes det gaar til, og naar saadanne sejlkyndige Folk udtaler sig saa klart, som hele Fiskerbefolkningen i Esbjerg har gjort, forekommer det mig, at det høje Ting paa-tager sig et stort Ansvar, hvis det svigter dem ved denne Lejlighed.

Ordføreren (Aksel Jensen): Da jeg er ganske enig med den højtærede Ministers Bemærkninger, kan jeg nøjes med at gøre nogle enkelte Bemærkninger til nogle Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Olufson. Det ærede Medlem mente, at man her var ved at standse Forsøgsvirk-somhederne. Jeg vil gerne protestere imod en saadan Udtalelse, thi det, det drejer sig om, er kun at bortskære de Forsøg, man er i Stand til at undvære, netop for at tage andre Forsøg op, naar nye Opgaver melder sig. Det er det, der er det afgørende for mit Vedkommende, at man fra Landbrugets Side maa være med til at give Afkald paa Ting, som kan undværes, netop for at kunne tage nye Opgaver op, og det er jo klart, at de Forsøg, som er paabegyndt, og som har Værdi, vil man ogsaa søge at faa Resultater ud af.

Der er fra den højtærede Ministers Side vist Villie til at gaa ind for en Ordning for Fremtiden, som kan være til Gavn baade for det stedlige Landbrug og for det samlede danske Landbrug. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Landbrugsminister har en Indsigt og et Kendskab paa disse Omraader, som er større end de fleste andres, og jeg er overbevist om, at han ønsker at gaa ind for en Ordning, som kan vinde Tilslutning i de interesserede Kredse. Om det saa skal blive en Ordning, som bygger paa de stedlige landøkonomiske Foreninger, eller man kan finde en Ordning paa anden Maade, hvorved Arbejdet fortsættes under Statens Tilsyn, under Statens Planteavlsudvalg, det vil jo fremgaa af de kommende Forhandlinger, som maa føres ud fra Ønsket om at faa det bedst mulige Resultat baade for det stedlige Landbrug og for det fælles samlede Landbrug.

Jeg vil mene, og deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister, at selv om man